

Oorlog en Vrede door Zoë Pintelon

5B

De oorlog is al een jaar bezig. Ik mis mijn papa heel erg!

"Annelies": riep mijn moeder. Je moet niet zo dicht tegen het raam zitten straks zien ze je.

Ik zat altijd in een hoekje van de kelder. Ik was bang en bij elke schot greep ik mijn mama harder vast. Ik hoorde mensen de deur van ons huis kapot trappen. Mama greep mij en Benjamin harder vast en wij haar.

De inbrekers zaten rond te zoeken. Maar de deur van de kelder vonden ze niet. Het waren soldaten je kon het horen. De deur, ik zag de klink naar beneden gaan. Toen ik een luid schot hoorde. Ik ging kijken langs het luikje aan de deur. De soldaat was dood geschoten. Toen stond er een grote soldaat voor de deur. Ik dacht dat ik die al een keer ergens had gezien. Het was papa! Ik rende super blij naar hem toe. De rest volgde mij. Ik, Benjamin, ... en mama natuurlijk. "Ik moet er terug vandoor": zei papa. Het leger heeft me nodig. Hier papa nog een dikke zoen. En ik ging terug zitten, wachten. Naast mij stond een grote kast vol eten. De weken gingen voorbij met angst. Het werd alsmaar erger!

2 jaar is de oorlog al bezig. Altijd maar hopen dat het stopt. Papa komt ons maar 1 keer per maand bezoeken. "Annelies we kunnen hier niet blijven": zei mama. We moeten iets anders zoeken. Waarom niet? Het eten raakt op. We kunnen niet naar buiten want ze paraderen voor onze deur. "Het moet": riep mama! Waar kunnen we dan heen? Aan de overkant naar de kelders van het dorp.

Vandaag was de dag dat we naar de grote kelders van het dorp gingen. Toen we aan de deur kwamen moesten we ons snel tegen de muur draaien en verstoppen. Want er kwam een groep soldaten voorbij. Toen ze weg waren moesten we heel snel naar de overkant. Daar kwamen we in de grote kelders van het dorp. De meesten zeiden dat we terug moesten gaan. "Waarom?": vroeg ik aan een oude mevrouw. Ze zei dat er al eens soldaten hadden binnen gebroken. De oude vrouw zei dat er veel gewonden waren gevallen. Kijk maar rond je heen. Ik keek om me heen, er lagen veel gewonden. Ik wou iedereen gerust stellen. Maar hoe moest ik het doen? Aha!, beste mensen zei ik, ons leger is overal. Dus moet je niet bang zijn. De meesten geloofde mij niet, maar sommigen geloofde mij wel. De mensen die mij geloofden, namen mij zo'n beetje als leider in hun midden. Maar wat als ze ons terug aanvallen, vroeg een klein kindje. Ik zei dat we ons moesten voorbereiden met al de spullen die er lagen.

Iedereen begon heel hard te werken. Een week duurde het voordat alles klaar was. Toen dat alles klaar was voelde iedereen zich veiliger.

We hoorden dat er soldaten binnen wilden dringen. Zoals afgesproken gingen we allemaal snel op onze plaats staan. Behalve diegene die niet mee wilden doen. Er kwam een grote sterke soldaat binnen en naast hem stond een heel dun klein mannetje. Ik schat hem tussen 20 en 25 jaar. Achter hen stonden nog veel soldaten. We vochten heel hard. Toen zag ik dat ze mijn mama en mijn broertje hadden meegenomen.

Ik wou er achterna maar het kon niet. We verzorgden snel alle gewonden. Daarna klom ik op tafel en sprak: beste mensen ze hebben sommigen van ons meegenomen onder andere mijn moeder en mijn broertje. We moeten ze gaan helpen! Ze zijn onze familie!

We waren zeker een week bezig om een plan te bedenken.

Iemand had nog een oude kaart. We hadden een plan om een tunnel te graven tot aan het kamp van de vijand. Achteraan in de kelders zouden we beginnen. Vandaag zouden we beginnen.

Ik liep voorop. Toen ik ineens stopte. Iemand achter mij vroeg wat er was. Er stond een gesloten deur. We konden niet meer verder. "Kom op, ga door": riep iemand. De mensen waren bang en niet meer geïnteresseerd. Dus gingen ze weg. Ik volgde ze maar terug.

's nacht ben ik er toch heen gelopen. Ik had een rugzak gevuld met eten en drinken. Ik deed de deur open en werd opgezogen met een harde wind. Toen kwam ik in een groot duister woud. Ik moest heel hard schrikken van een klein Elfje dat voor mij vloog. "O, deed ik je schrikken?": zei het. "Weet jij waar dat ik ben?": vroeg ik.

Ja, je bent in FLORIA. "Wat doe jij hier eigenlijk": vroeg het Elfje. Ik was door een deur gestapt en ineens was ik hier. Kun je me de weg wijzen, ik weet niet waarheen? Even later waren we aangekomen in het grote kasteel van FLORIA. Heel de rit had het Elfje me vertelt over haar koninkrijk.

Toen ik binnen kwam zat er een heel mooie dame op een troon. "Ik ben Annelies een gewoon meisje uit Hoeilaart": riep ik. Hoeilaart nog nooit van gehoord. In welk land ligt dat vroeg ze. België? Wat kom je hier doen? Ik zoek mijn mama en mijn broer. Kunnen wij u daarbij helpen? Ja. Ik zoek een weg naar het kamp van de vijand. Kamp van de vijand. Dat ken ik niet zei ze. Ze zei aan een van haar Elfjes dat ze het moesten opzoeken op FLORINIA. FLORINIA? Wat is dat vroeg ik? Dat is onze zoekmachine op internet. Ha dat van ons heet Google. Wat een rare naam. Wij vinden van niet. Toen kwam er een Elfje binnen en vertelde ons waar het kamp was. Dus daar moet jij naar toe. Kom mee ik wijs je de weg zei ze. We kwamen aan een grote houten deur. Daar moest ik doorheen stappen. Na een minuut was ik in het kamp van de vijand. Snel verstoppen.

Ik moest iets verzinnen. O ja, de Elfjes hadden mij onzichtbaarheidsstof gegeven. Ik haalde het uit mijn rugzakje en deed het over mij. Even later was ik helemaal onzichtbaar. Zo kon ik helemaal door het kamp lopen zonder dat ze mij zagen. Op dat moment vond ik een heel groot huis en ik glipte naar binnen. Ik ging stil naar beneden. Daar kwam ik in een klein kamertje. Vol kleine kabinetjes met tralies rond. In één van de kabinetjes zaten mijn broertje en mijn mama. Ik deed de deur open en deed ook onzichtbaarheidsstof over hen. We konden ontsnappen.

Later toen we net uit de kelders waren stond de mooie dame van FLORIA terug voor mijn neus. Ze toverde ons naar huis. Ik werd slapend op de tafel wakker. Mijn potlood in de hand.

Ik keek naar buiten, de oorlog was gedaan. Ik zag het rustig leventje terug in Hoeilaart en mijn papa zat in de tuin te werken.

EINDE